

do skořápky od rajíců

dej trochu hliny - posypaj

semínky, fíroviny - opatrně

za livoj - po zjedlce ani mužes

listáčky odautnat (na chloubu)

TRADICE

VELIKONOCE

- načeptat hnědou
barvou tulíčku od toal.
papíru

- načepta rostivána'
ouška, nohy, pačky

- načepta bílý kruh
(dokraslatá oči, pusinka,
frusky)
"LÁŠŤECER"

na třemí

- vytlačkaj slova - SLEPIČKA,
KURÁTKO, LÁŠŤEK, LÁŠŤECER

- polož pod obrázek stejně
barvonyže vláček, kolikrát
tlusknec'

Prac. list - spočítaj
kurátku v rade - likač,
ktard je v rade nejvíce?
- okolo nejvíceho nakras
li oval ("skořápku")

osobob si rajčko
(proutky, klobouk)

Slovníkování s lidovými tradicemi VELIKONOCE

- pomlátka, barvení
rajců (zdobení), pečení
beránka, mařance, veliko-
noční koledy

- pořádnes "HODY, HODY"

- dřeba, VELIKONOCE, PO-
HÁDKA - O SLEPIČCE
TONICE"

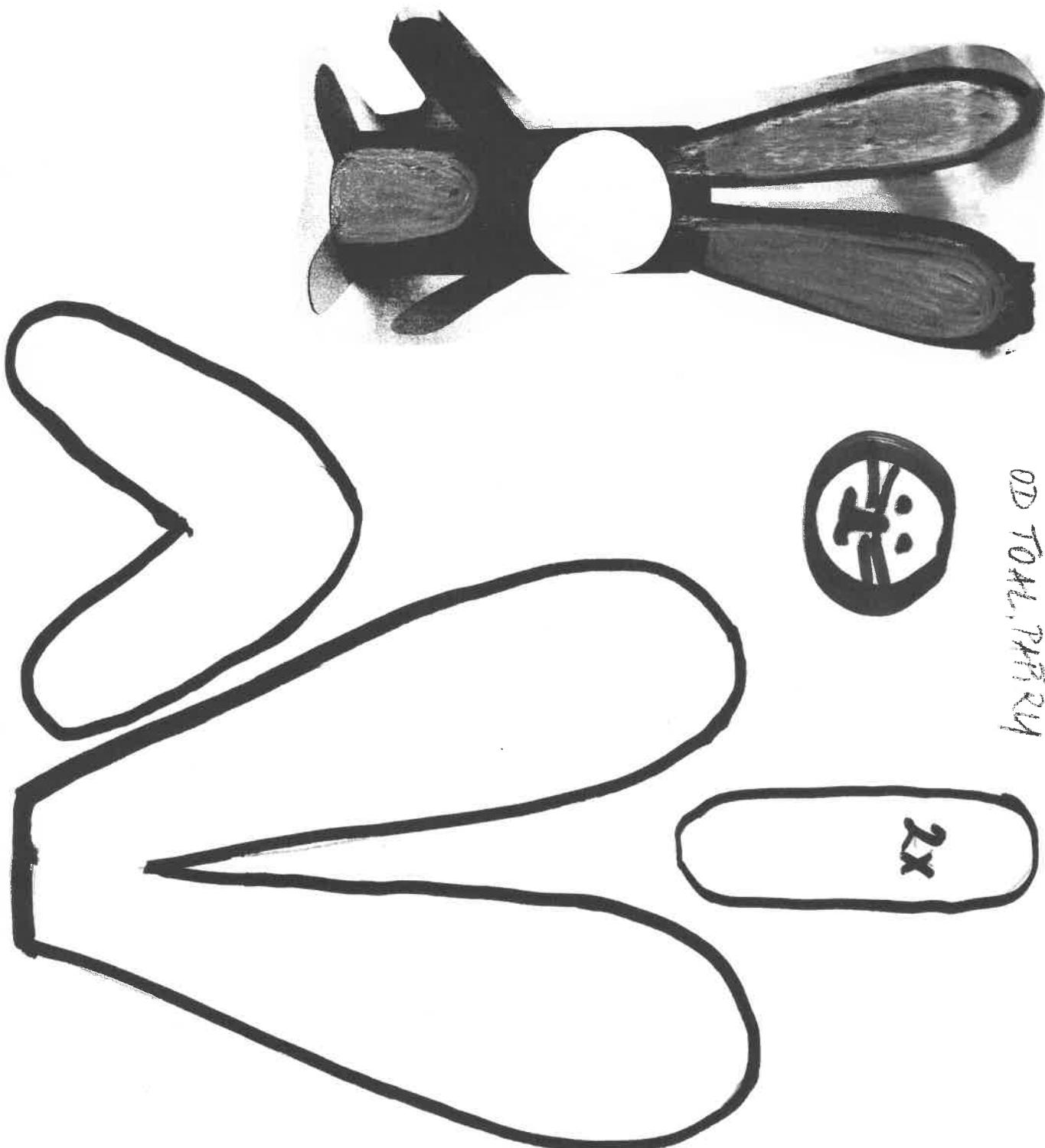
- hádankyn "HÁDÁME S BE-
RÁNKEM"

- požárovaní oali-
koncem ozdobou
na zahradách při
prodávkách

- hrdej utví na pomládce
"POMLADEKOVÁ HORICKA"

- na schovávanou - hrdej
rajčka, žajčky

- kypč písnička "SLEPIČKA
KARŠÍKA"

ROLLKET
OD TONE, PHARO

2x

VELIKONOČNÍ POHÁDKA

Pohádku napsala ZUZANA POSPÍŠILOVÁ, básničky MARTINA BOBKOVÁ. Ilustrace MARIE TICHÁ

Jednou, když se jamí sluníčko rozhodlo polechtat poupatu sněženek, podbělu a prvosenek, aby udělalo krásně rozkvetlý a voňavý předvelikonoční den, rozhodla se slepička Tonička vyjít si na procházku. Přes dvorek a louku došla až k domečku, ve kterém bydlela stará babička, jejich hospodyně, která jím každé ráno sypala zrníčka a hezky se o ně starala. Najednou Toničku napadlo, že se vlastně ještě nikdy nebyla u babičky podívat. Vyskočila na okenní římsu, aby mohla dovnitř nahlédnout alespoň oknem.

„Pání!“ vykřikla údivem. Babička zrovna malovala vajíčka. „Proč to jenom dělá?“ zamyslela se. Znovu se pozorně podívala a viděla, že babička maluje na žlutá vajíčka červené kytičky, zelená vajíčka zdobí puntíky a proužky a některá bílá vyfouklá vejce dokonce opatrně vyřezává, že teď vypadají jako krajková.

„To je nádhera!“ začepýřila se a rychle seskočila dolů. Přitom usilovně přemýšlela, jak to udělat, aby uměla snášet takováhle barevná vajíčka.

„To jistě žádná jiná slepička neumí,“ pomyslela si a rychle odběhla na louku. Rozhodla se totiž, že zkusí snést

květované vajíčko. Celý den zobala jen a jen žluté květy podbělu a moc se těšila na květované vajíčko.

Večer to na ni přišlo. Vajíčko se hlásilo na svět, a tak rychle utíkala do kurníku, aby ho opatrně snesla do proutěné ošatky.

„Kokokokokodák!“ a vajíčko bylo venku. Tonička na něj překvapeně zírala. „Jak to, že je zase jen bílé?“

Byla zklamaná, ale nevzdávala to.

Druhý den jedla jen zelené listy, zelenou trávu a zelené stonky a těšila se na zelené vajíčko. Večer zase rychle pospíchala do kurníku.

„Kokokokokodák!“ a další vajíčko bylo na světě, jenomže zase bílé.

„To není možné! Kde dělám chybu?“ přemýšlela Tonička a chodila po dvorečku s křídly založenými za zády.

Najednou před sebou spatřila žížalu.

„To je ono!“ zaradovala se a rychle ji sezobla. Dostala totiž skvělý nápad.

„Když budu jíst jen žížaly, musím přeče snést krajkové vajíčko, protože žížaly ho skrz na skrz provrtají!“

Slepičce Toničce

Nápad to byl skutečně skvělý, ale když se Tonička večer nedočkavě hrnula do kurníku, aby se z něj ozvalo její hlasité „Kokokokokokodák!“, byla opět moc zklamaná.

Málem by se jí v oku vyloupla malá slza, ale do kurníku vešla babička, aby posbírala vajíčka. Opatrně je vkládala do proutěného košíku, a když sáhla do Toniččiny ošatky, zaradovala se: „Toničko, ty moje nejmilejší slepičko! Jedině ty umíš snášet ta nejbělejší vajíčka! Ještě že tě mám.“

Od toho dne byla na sebe Tonička hrdá a už nikdy nechtěla snášet barevná vajíčka.

Kuřátko

Mezi námi kuřátky – nejradši jsem za vrátky!
Pípám, zobu, jdu si hrát...
Jinde není o co stát.

Pomlázka

Hanko, uteč, mašle vlají,
pomlázka tě nemine.

Kluci zdálky zavýskají:
„Dej vajíčko jediné!“

Hanka běží, neschová se –
pomlázka ji dohnala!

Když ji kluci vyšlehalí,
pět vajíček rozdala.

HODY, HODY DOPROVODY,
 DEJTE VĚCI MATLOUČNÝ!
 NEDATE LI MÁLOVANÝ,
 DEJTE ASPODÝ BÍLÝ,
 SLEPIČKA VÁTÝ SNESE VÍNY.

SLEPIČKA NAŘÍKÁ

Volně

Lidová poezie

D Emi A7 D Emi A7
 Slepička běhá po dvo-
 ře, va-jíč-ko se koulí v ko-mo - ře:
 H7 Emi A7 Emi A7 D
 kdák, va-jíč-ko křáp! Má - te mi ho pař'námámo, dát. D.S.

HÁDÁME S BERÁNKEM

(PÁSMO HÁDANEK)

Pečený beránek odpočívá na stole a pyšní se velikonoční výzdobou. Maminka ho obložila veselými kraslicemi. Beránek napíná ouška, zdá se mu totiž, že z venku něco zaslechl. No tedy...! Včelky si bzučí se čmeláky nové hádanky.

„Včeličky, poleťte blíž. Chtěl bych hádat s vámi,“ prosí beránek a kouejme se... Včelky nelení a už si povídají v kuchyni spolu s beránkem. Zkusme také hádat, jistě nám to půjde.

V kurníku ho slípka hlídá,
než ho dáme do ošatky,
jedno, druhé, třetí přidá,
hospodáři, vrať se zpátky.

(vajíčko)

Kuře se ztratilo,
odešlo zrána,
kokodák celý den
volá ho máma.

(slepička)

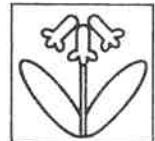
U dveří ťuky ťuk,
koledu poví,
kdopak je tenhle kluk?
Poraděte, kdo ví?

(koledník)

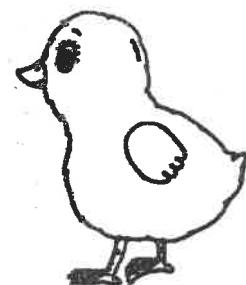
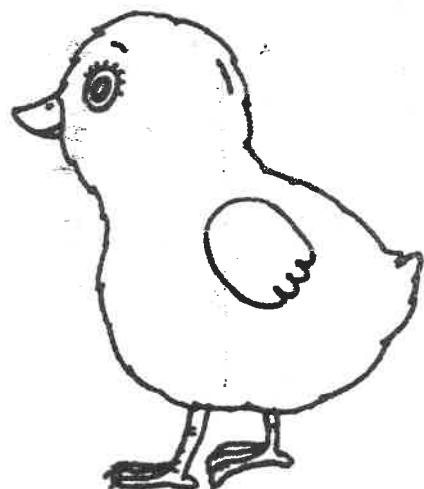
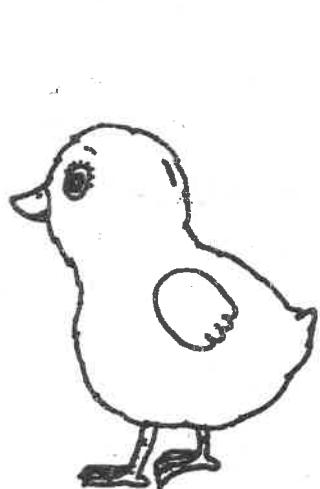
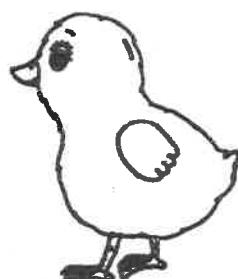
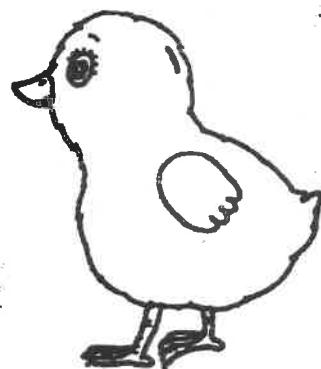
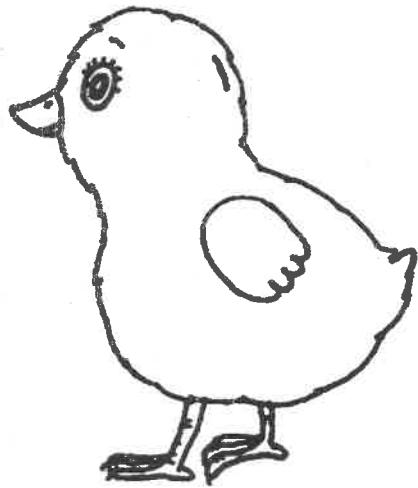
Ruce a pář dlouhých proutků,
k tomu tenký drátek,
pletu si ji na koledu,
jaro slaví svátek.

(pomlázka)

Vyrostla u vody,
není to tráva,
s jejími copánky
vodník si hrává.
(vrba)

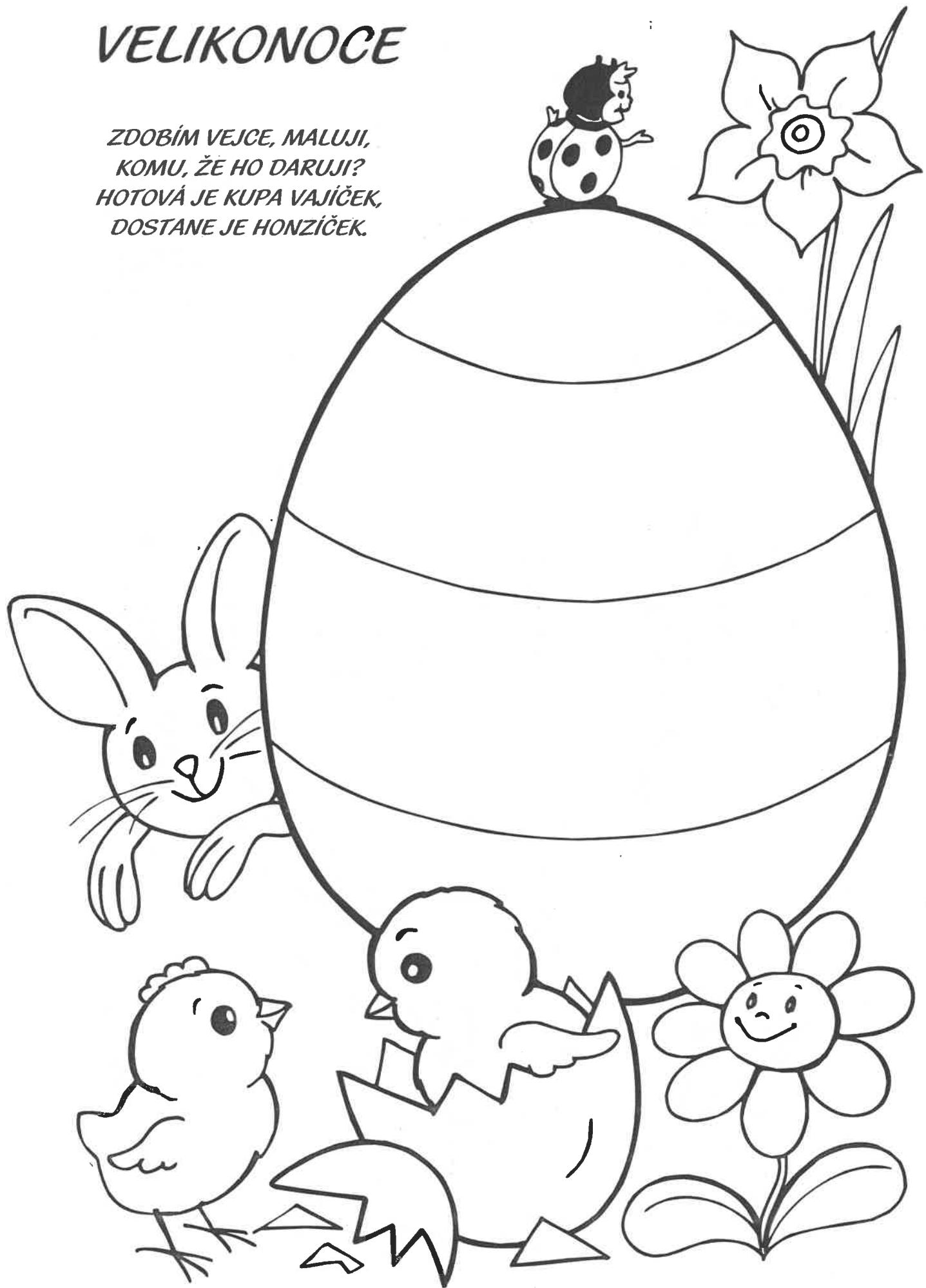

Poznáš, která kuřátka jsou v trojici největší? Nakresli okolo obou (skořádku)

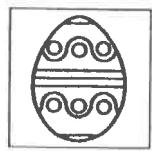
VELIKONOCE

ZDOBÍM VEJCE, MALUJI,
KOMU, ŽE HO DARUJI?
HOTOVÁ JE KUPA VAJÍČEK,
DOSTANE JE HONZÍČEK.

- Vajíčko si vyzdob kolečky a čárkami nebo si pásky jenom vybarvi.

Tematický okruh:
O VELIKONOCÍCH
Pracovní list:
VYTLESKEJ SI SLOVA

Vytleskej slova „SLEPIČKA“, „KUŘÁTKO“, „KOŠÍČEK“, „ZAJÍČEK“! polož stojnou bar. učebk., kolikrát tleskneš.

